

אור הפרשה

יח"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

כ"ט אדר א' תשפ"ד • גליון 305 • פרשת ויקהל שקלים

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
17:22	18:23	18:55
17:20	18:26	18:59
17:21	18:21	18:54

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

כל האושר נמצא בתורה

כל האושר הגשמי והרוחני שיש בעולם הזה נמצא אך ורק בתורה הקדושה

חכמי הדור

פרשת השבוע מספרת את סיפורם של אדני המשכן - מאה במספר, עליהם עמד המשכן כולו. הרה"ק בעל ה'חידושי הרי"ם' זי"ע מגלה, כי כשם שמאה האדנים היו הבסיס האיתן עליו עמדה השראת השכינה בקרב העם היהודי במשכן הקודש, כך מאה הברכות את השראת השכינה בלב פנימה, את הקשר והחיבור שלו לאבא שבשמים.

כלומר, לא רק שמאה הברכות הן שמירה והגנה בריאותית - פיזית ונפשית, הן גם הגנה רוחנית חזקה, שומרות על הקשר שלנו עם בורא עולם - חזק, יציב, איתן ויוצק כסלע. כדי לזכות ב'ביטוח מקיף' כה איכותי, המבטח את היהודי גשמית ורוחנית, פיזית ונפשית, בריאותית ונשמית - כל מה שכדאי לעשות הוא להקפיד ביתר שאת על אמירת מאה ברכות ביום, ולא רק על כמות הברכות - אלא גם על איכותן, על הכוונה בהן, על החיבור אליהן...

הבה נתחזק בימים אלו באמירת מאה הברכות מדי יום. בימי החול אנו מגיעים קרוב למספר הזה ממילא, שכן בתפילות הקבועות אנו מגיעים לכתשעים ברכות ביום, ואילו בשבתות ובחגים נוכל להוסיף ברכות שבח כדי לוודא שאנו מגיעים למינון הזה. אבל לא פחות חשוב מהכמות - הוא לתחזק את איכות הברכות הללו:

הבה נקבל על עצמנו לברך בקול, בכוונה, ביישוב הדעת, מתוך הכתב. ברכות שמותר לברך ביישיבה - נשב בברכתך, כדי להתרכז טוב יותר. נכין מראש יהודי שיאמר אמן אחר ברכתנו - כי זה מה שמשלים את הברכה. כשמבינים שהברכה היא תרופה והגנה מפני מחלה - מפנימים שכדאי להשקיע כל מאמץ כדי שהברכה הזו תהיה איכותית וטובה: להבין למי אנו מברכים, על מה אנו מברכים, להתבונן ולכוון בכל מילה, להכיר ולדעת את כוונת הברכות כהלכה. (הרב אשר קובלסקי)

הם לא המטרה. אם מרויח בחודש מיליון שקל, ונציע לו סכום גבוה יותר תמורת שעת עבודה בלבד, הוא יבוא? הוא ירוץ. כי המטרה שלו היא כסף, תן כסף אני אעשה מה שאתה רוצה. וכן כל המקצועות שבעולם, כולם אמצעי לכסף, העסק עצמו איננו מטרה. אבל התורה"ק איננה אמצעי לשום דבר אחר, אלא עצם עסק התורה הוא הוא המטרה, אני לא לומד בשביל דבר אחר, רק בשביל התורה עצמה.

ולכן, לא תמצאו יהלומן בגיל 90, וכן כל המקצועות, אבל בעסק התורה נאמר (אבות ה) "בן בג בג אומר, הִפְךָ בָּהּ וְהִפְךָ בָּהּ, דְּכָלָא בָּהּ. וְכָה תִּפְחִי, וְסִיב וְכָלָה בָּהּ, וּמִנָּה לֹא תִזְעַ, שְׁאִין לָךְ מִדָּה טוֹבָה הִימָנָה". מן הרב שך זיע"א היה מחדש וחי בתורה עד גיל מאה ויותר, וכן הרב כדורי זצ"ל, מן הרב עובדיה זצ"ל, ועוד ועוד. ולמה? כי התורה"ק היא המטרה בחיים. אדם בלי תורה הוא כמו אדם מת, כל השמחת חיים וכל האושר של האדם זה בלימוד התורה. גם אם נתן לאדם את כל העושר שבעולם הוא לא יהיה מאושר עד שלא ילמד תורה. עסק התורה הוא עצמו התענוג, הוא עצמו תמצית החיים.

איזה עונג זה שאתה מתעסק בתורה, וזה הציר המרכזי של החיים שלך. וזה שאמר דוד המלך ע"ה צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה. איך הוא פורח? כי שתולים בבית ה' בחצרות אלו קינו יפריחו. כי הם שתולים בבית המדרש.

אומר דוד המלך "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'" - דוד המלך השתוקק ואמר שמחתי ואומרים לי בית ה' נלך - מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי - שבתי בבית ה' כל ימי חיי. אדם צריך לדעת שכשהוא בא ללמוד תורה, הוא עוסק בדבר החשוב ביותר לא רק פה בעולם, גם בעולמות העליונים שרשה גבוה מעל גבוה באצילות. התורה הק' "כי הם חיינו ואורך ימינו" הם החיים שלנו. בכלל מקבלים בערך 2000 ש"ח זה "בדיחה" אבל בן תורה לומד תורה כי היא החיים שלו, זה החיים שלו. תלמידי חכמים גדולי תורה עוד ינובון בשיבה תנובות חכמה, ומסוף העולם באים לשמוע דבריהם ולהתייעץ עמם ולקבל ברכתם.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

תורה כולה אורות וצחצחות עליונים, כמו שכתוב "כי נר מצוה ותורה אור" - אור עליון ממש ולא בדרך משל אלא אור ממש אש ממש המאירה לנשמתו.

הדבקות בה' אין כמוה בכל העידונים ולא יתכן עונג יותר מזה. וכמו שכותב הרמח"ל במסילת ישרים - האדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא. ובבואה ומעט מהטעם העליון הזה אפשר להרגיש כשלומדים תורה מרגישים מלאים, מרגישים סיפוק רוחני אדיר, וזה בקושי ניצוצות מהאור העליון שנכנס בנשמה.

ידועים דברי רבינו האור החיים הק' איך מסביר במתק לשונו את מתיקות דבקות ועסק התורה שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה. כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם. - התורה נקראת סם חיים, הסם האמיתי, שמשתגעים ומתלהטים אחריה. לכן עלינו לרקוד ולשמוח בכל יום ולומר בשמחה רבה "ברוך אלו קינו שבראנו לכבודו והבדילו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וחי עולם נטע בתוכנו".

הפוך בה והפוך בה דכולא בה, כל מה שאדם צריך יש בתורה, שמחת חיים סיפוק חכמה ובינה ודעת, אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד. א"כ מה יש לאדם לחפש בחוץ? הולך את חכמים יחכם ורועה כסילים ירו, אדם הולך עם חיות ברחוב נעשה גם הוא בסוף "חיה". אדם בא לבית המדרש - בית חרושת לבני אדם, מקום שפושטים צורה של חיה ולובשים צורת אדם, אבל ברחוב פושטים צורת אדם ולובשים צורת חיה. חיות טרף בחוץ! על כל דבר קטן, כל הערה קטנה, יכולים לרצוח. אנחנו רוצים לעשות את מה שהצדיקים הגדולים עשו, וללכת בדרכם. מה עשו רבותינו? מה עשה רבי שמעון בר יוחאי, מה עשה האר"י הקדוש, מה עשה הבבא סאלי? הם ישבו ועסקו בתורה בעמלה ושמחתה ודבקות בתורה, וזה עושה את האדם לאדם מתהלך בין אנשים אבל באמת הוא מלאך.

כל עבודה שאדם עובד המטרה היא הכסף, יהלומן עובד בבורסה, היהלומים הם האמצעי להרוויח כסף,

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילת בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

חסד מעולם האמת

אנשים אינם מייחסים חשיבות מספקת לעשיית חסד ומזלזלים במעלה הגדולה שישנה במצווה זו.

היה מעשה בבעל התניא, רבי שניאור זלמן מלאדי זיע"א, שלאחר פטירתו נגלה בהקיץ לנכדו, האדמו"ר בעל ה'צמח צדק' זיע"א במשך תקופה ארוכה, ולאחר מכן הפסיק להתגלות אליו. הנכד היה שרוי בצער גדול והירבה בתפילות ובתחנונים כי עז היה רצונו להמשיך ולזכות בגילויים הללו.

לאחר תקופה הלך ה'צמח צדק' כהרגלו לבית הכנסת לתפילות שחרית. כאשר עבר דרך השוק, ניגש אליו אחד הסוחרים היהודים ואמר לו כי מציעים לו עיסקה טובה וחסר לו מעט כסף, האם יש באפשרותו להלוות לו מעט מעות? אמר לו ה'צמח צדק': "כעת אני בדרכי לתפילה, ואם תבוא לאחר התפילה אתן לך בשמחה רבה".

כאשר הגיע ה'צמח צדק' לבית הכנסת, פתאום החל להרהר בליבו: 'הכיצד זה דחיתי את היהודי הזה? הרי אם הוא בא לבקש כסף הוא בחזקת עני, ואנחנו בבואנו לתפילה אומרים: "אני בצדק אחזה פניך", בזכות הצדקה אנחנו באים להתפלל לה' יתברך. והנה שלח לי הקב"ה מתנה גדולה כזו שאוכל לעשות צדקה קודם התפילה, ואני כמו ידי דחיתי אותה'.

עזב ה'צמח צדק' את בית הכנסת, שב לביתו, נטל עימו מעות ויצא לשוק לחפש את הסוחר, עד שמצא אותו והלווה לו את סכום הכסף שהיה זקוק לו.

שב ה'צמח צדק' לבית הכנסת שמח וטוב לב, ופתאום הוא רואה בפתח בית הכנסת את בעל התניא נגלה אליו ואומר לו: 'בני, דע לך שכל התפילות וכל הבקשות והתחנונים שלך לא הועילו כמו זה שגמלת חסד עם יהודי. כאשר אדם עושה משהו למען זולתו שלא על מנת לקבל פרס, בלי פניות ובלי נגיעות, בשמים מקבלים את כל תפילותיו'.

אומר עוד הזוהר הקדוש: לפעמים אדם רואה עני ברחוב, והוא משתדל להתחמק ממנו כדי שלא יצטרך לתת לו צדקה. עליו לדעת כי לעיתים רוצה הקב"ה לתת מתנה לאדם בדמות עני הזקוק לצדקה. הפגישה עם העני זו מתנת שמים, כי בכך העני מזכה אותו במצווה.

לתת לעני צדקה או אפילו לחייך אליו, זה משב רוח לנפש עייפה. הצדקה הזאת יכולה להגן על האדם מפני מלאך המוות, כי צדקה תציל ממוות. אותו אדם אדם המתחמק מן העני מפסיד כמו ידיו את המתנה הגדולה שה' יתברך רוצה להעניק לו (פלא דורש).

הרה"ג רבי אילן גזל שליט"א, ראש ארגון "ילדי שגי' ויעקב" בעיר אשדוד, העוסק בזיכוי הרבים ובהברצת התורה ברחבי הארץ, מספר מעשה מרטיט את הלב שלרגע חושבים שנלקח מהעבר אך הוא התרחש בימינו אנו. הסיפור הנפלא פורסם בגליון הנפלא משכן שילה.

הרב מספר: אחד מחבריי האהובים והקרובים אליי ביותר, מהמתפללים הקבועים בשיבתנו, יהודי בעל צדקה וחסד, איש צנוע, יום באחת השנים פעולה חשובה של חסד, אחת מיני רבות.

מידי שנה היינו רגילים לחלק מצרכי מזון לנוקמים

לקראת הפסח, 'קמחא דפסחא'. שנה אחת הגיתי רעיון לדבר עם בעל רשת ענפה של חנויות בגדים לתינוקות ולילדים, שנעניק לפני חג הפסח לאברכים ולמשפחות קשות יום תלושי קניה לבגדים לאותה חנות, כך שיוכלו ללכת לקנות בגדים לילדים בצורה מכובדת. הוא התלהב מהרעיון, ולשם כך גייס את חבריו שישתתפו במצוה ויוחילו מכספם לטובת הרעיון. ואכן כך עשינו. חילקנו תלושים לפי גודל המשפחה, בין מאתיים לארבע מאות שקלים לכל משפחה, ובסך הכל הגענו לסכום נכבד של עשרות אלפי שקלים שחולקו עבור מטרה זו. התלושים כוודו בחנות, שאפשר היה למצוא בה ביגוד איכותי ביותר לגילאים שונים במחירים סבירים ביותר.

בשנה לאחר מכן לא דיברתי עם החבר על קיום הפרויקט שנית, מפני שלא היה לי נעים להזכיר לו את הענין כי סוף כל סוף הוא זה שהיה אחראי על גיוס הכסף. ימים ספורים לפני החג הוא מתקשר אלי ושואל: 'תגיך, מה קורה עם התלושים השנה? לא עשינו כלום! בוא אלי למשרד וננסה להתארגן עם זה במהירות'.

הגעתי. החלטנו שלמרות הזמן הקצר נתחיל בחלוקה, והוא כבר גייס את הכסף לשם כך, שכן עז היה רצונו לחלק את התלושים למשפחות הנוקדות, הם בוודאי יבואו לידי שימוש או בחול המועד או אחרי החג.

חברי התקשר למנכ"ל הרשת שעזמו עבדנו בשנה הקודמת וביקש ממנו לבוא אליו למשרד. הוא הגיע כעבור זמן קצר, כיפה קטנה על ראשו וסנסרו עטור בזיפים קטנים של זקן.

"מה קרה?" שאלנו, מופתעים למראהו, והוא ענה שהיום הוא קם מ'שבעה' על אימו. הוא שאל למבוקשנו. הזכרנו לו את חלוקת התלושים מהשנה שעברה, ואמרנו שאנו מעוניינים גם השנה לשמח את מאות המשפחות ולהעניק להן תלושי קניה לבגדי ילדים. הוא הסכים ואף אמר שהוא מוכן להוסיף בתרומה אחוזים נכרים על כל סכום שנגייס. הגענו ביחד לסכום מכובד של כמה עשרות אלפי שקלים, כהכרת הטוב החלטנו שעל התלושים יירשם שהחלוקה תהיה "לעילוי נשמת טוני מגנזי בת סימה", שמה של אימו המנוחה.

כך אכן עשינו, אבל הימים היו לחוצים ביותר ולא היה לי זמן לכלום. מניין אשיג תוך יום רשימות של אנשים נוקקים וקשי יום? את הרשימות משנים קודמות לא שמרתי אצלי.

באחת ועשרים בלילה, כשאני עייף ויגע לאחר שעמלנו רבות להכשיר את בית מדרשנו לקראת חג הפסח. החלטתי בכל זאת לנסוע לרובע החרדי בעירי אשדוד. בימים שלפני חג הפסח, בשעות המאוחרות של הלילה, המקום עדיין שוקק חיים, זאת ממש עיר ללא הפסקה. החלטתי להחנות את רכבי ליד השטיבלך וכשאראה אדם מוכר שקיבל ממני תלוש בשנים הקודמות, אתן לו.

כך באמת עשיתי. ישבתי ברכב והמתנתי לאנשים מוכרים, אך לא ראיתי אף אחד. חיכיתי חצי שעה

עד שאמרתי לעצמי: 'שנים בלילה, לך כבר הביתה, מחר יש עוד יום...'.

התחלתי לנסוע, ופתאום הבחנתי מזוית עיני באברך משי המזכה את הרבים שהיה ממחר לדרך. עצרתי אותו: "רבי יוחנן, לאן אתה ממחר כעת?"

"עוד לא התפללתי ערבית".

"קח את זה ושיהיה לך חג שמח" איחלתי לו, נתתי לו תלוש של מאתיים שקלים ונסעתי הביתה.

למחרת היה יום שישי. בליל שבת התקיימה בבית מדרשנו 'ילדי שגי' ויעקב' מסיבת עונג שבת בהשתתפות כמאתיים נערים צעירים הצמאים לדבר ה'. לפתע אני מבחין בין הנערים הרבים בדמותו של האברך רבי יוחנן שפגשתי אתמול.

"מה אתה עושה כאן?" שאלתי, "הרי אתה גר במרחק של למעלה משעת הליכה מבית מדרשנו, מה הביא אותך לכאן?" הוא אמר: "יש לי סיפור שאני מוכרח לספר לך", ומיד פתח בדבריו.

ההורים שלי גרים בחולון. לפני כעשרים שנה שידכה לי השכנה שלי את אחת הנערות בשכונת, בזכותה זכיתי להתחתן עימה ולהקים בית כשר בישראל.

מאז מידי שנה על פי בקשתה של השכנה השדכנית, הייתי מגיע לביתה לפני חג הפסח והיא היתה נותנת לי מתנה לחג. פעם היה זה סט מצעים, פעם סט צלחות, בכל שנה מתנה אחרת.

לפני כמה שבועות הגעתי אליה לקבל את המתנה. "בני" היא אמרה לי "אני מצטערת, אין לי עכשיו להביא לך, אבל תבוא בשבוע הבא ואביא לך". חלפו יומיים ובהפתעה גמורה לצערנו הרב היא נפטרה, היה ברור שכבר לא אקבל ממנה כלום.

והנה אתה בא, ובשתיים בלילה תוקע לי בתוך הידיים תלוש לקניית בגדים. כשהגעתי לביתי אני מתבונן בתלוש ולא מאמין למראה עיני, התלוש הוא לעילוי נשמת טוני מגנזי בת סימה, השכנה היקרה של הורי, זו ששידכה לי את אשתי, היא הבטיחה ואמרה לי 'בני אין לי עכשיו תבוא בשבוע הבא ואביא לך', ואכן קיימה את ההבטחה ו'שלחה' לי את התלוש הזה".

ביום השלושים עלה אבא שלי עם בני המשפחה שכאמור הם שכנים שלנו, לבית העלמין לגילוי מצבה. בני המשפחה שלא ידעו מהסיפור ביקשו ממנו לומר דבר תורה. בסיום דבריו של אבי הוא סיפר להם את כל הסיפור המרגש הזה, וכראיה לאמיתות הסיפור הוציא מכיסו את התלוש המדובר. נקל לשער אלו בכיות והתרגשות עוצמתית היו שם.

ראו נא מהו כוחו של חסד. האישה שגמלה עימו חסד בהצעת השידוך, ובמשך שנים היתה נותנת לו בכל שנה מתנה, זוכה גם מעולם האמת לשלוח לו מתנה בערב פסח כפי שהבטיחה.

"בני, דע שכל התפילות שלך לא הועילו כמו זה שגמלת חסד עם יהודי..."

חודש אדר

כתוב בגמרא: משנכנס אדר מרבין בשמחה, וכתוב במגילת אסתר "והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה". והגמרא אומרת: אמר רב פפא שאם יש ליהודי משפט עם גוי יעשה היהודי את המשפט בחודש אדר, שבימי חודש אדר מזלם של ישראל שולט.

והנה טעם השמחה בחודש אדר הוא משום הניסים שנעשו לישראל בימים אלו, ועוד שעם ישראל בימי מרדכי ואסתר קבלו עליהם את התורה שבעל פה מאהבה, ובחודש אדר בזמן שבית המקדש היה קיים היו מתחילים לאסוף את השקלים לצורך עבודת בית המקדש ולצורך הקורבנות והיתה שמחה גדולה בעולם, ויש עוד כמה טעמים.

מחצית השקל

א. בפרשת "כי תשא" כתוב שצריך כל אדם מישראל לתת "מחצית השקל" בין עני בין עשיר, כדי לספור את עם ישראל, ובכסף שנאסף קנו קורבנות ציבור כגון: תמידים שהיו מקריבים כל יום, מוספים וכו', מצווה זו של "מחצית השקל" היא מצווה לדורות וחייב כל אדם מישראל בזמן שבית המקדש היה קיים לתת "מחצית השקל". ובזכות מחצית השקל היה כופר נפש לכל אחד ואחד מעם ישראל. ובתאריך א' באדר היו מכריזים הבית דין בכל ערי ישראל שעם ישראל יביאו את "מחצית השקל".

ב. והנה היום שאין לנו בית מקדש נוהגים לתת 'זכר למחצית השקל':

ג. יש נוהגים לתת זכר למחצית השקל לפני פרשת זכור, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל בערב פורים היינו ביום צום תענית אסתר לפני שמתפלל מנחה, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל ביום פורים בבוקר לפני שקוראים את המגילה. אולם ניתן לתת זכר למחצית השקל בכל חודש אדר.

ד. יש להיזהר שלא לקרוא למעות הללו מחצית השקל אלא יקרא להם 'זכר למחצית השקל'.

ה. מעיקר הדין רק מי שהוא מעל גיל עשרים שנה צריך לתת זכר למחצית השקל, וטוב להחמיר שגם מי שהוא בן שלוש עשרה שנה שכבר עבר בר מצוה שיתן זכר למחצית השקל.

ו. הנשים גם צריכות לתת זכר למחצית השקל, וטוב לתת גם עבור הילדים הקטנים, אולם אם אין ידו משגת כל כך וזה קשה עליו להוציא סכום כזה יתן עבור בניו ובנותיו הקטנים סכום מועט.

ז. צריך לתת סכום השווה לערך שלושה דרהם כסף, וכיוון שכל שנה מחיר הכסף עולה או יורד לכן כל שנה מפרסמים (בראש חודש אדר) איזה סכום לתת, וכל אדם יבדוק מהו הסכום. והאשכנזים נוהגים לתת חצי מהמטבע הנהוגה באותו מקום (1/2 שקל).

ח. טוב שיתן שלושה מטבעות של מתכת, מכל מקום יוצאים חובת המנהג של זכר למחצית השקל גם שנותן חפץ ששווה בערכו לשלושה דרהם כסף או שנותן שטר כסף.

ט. מי שמצבו הכלכלי קשה מספיק שיתן מטבע של חצי שקל לזכר מחצית השקל ויוצא ידי חובה.

י. מי שנוהג להפריש כל חודש מעשר כספים ממשכורתו אינו רשאי לתת ממעשר הכספים זכר למחצית השקל, אולם אם אמר בפירוש בשעה שהתחיל לעשר מעשר כספים שהוא נותן מעשר בלי נדר והשעה דחוקה לו יכול לתת מהמעשר הכספים זכר למחצית השקל.

יא. מעות זכר למחצית השקל יתן אותם לטובת מוסדות של תורה, שהרי אמרו חז"ל עכשיו שאין לעם ישראל בית מקדש מה שמכפר על עונותיהם של ישראל הוא התורה.

להינצל מקנאה

לכל אחד ואחד מאתנו יש כל מה שהוא צריך בחיים! אמרה זו אינה איזה רעיון פסיכולוגי שנועד להרגיע אנשים. זו האמת!

כאן המקום לקשר את הדברים שכבר דיברנו בשבועות האחרונים, לנושא הקנאה העייתית.

יש סיפור עממי ידוע על יהודי עני מהעיר ורשה, נקרא לו ר' משה לצורך העניין, שבאחד הלילות חלם שמתחת לגשר בעיירה רחוקה טמון אוצר גדול. הוא מכר את כל אשר לו, כדי שהיה לו כסף לנסוע לעיירה הרחוקה במטרה לגלות בה את האוצר. ואולם כאשר הגיע לשם וסיפר לרב המקום על מטרת הגיעו לעיירה, הופתע ר' משה לשמוע ממנו שהוא, הרב, חלם דווקא שמתחת לביתו של יהודי ששמו ר' משה המתגורר בעיר ורשה, טמון אוצר אדיר של אבנים טובות ומרגליות.

חוששני שזה סיפור חיינו, אולי של כולנו!

כמה צער וכאב לב סובלים כולנו מפני שאיננו קולטים ואיננו מבינים שאנו ייחודיים, סוג א', ואנו מקנאים באחרים שלכאורה שפר עליהם גורלם ותנאיהם טובים יותר. לא, לא חסר לנו דבר, והאוצר נמצא תחת ידינו ממש.

הבה לא נשלה את עצמנו. קנאה היא הרגשה עוצמתית שהבורא ב"ה הכניס בכולנו מלידה, ואף שנמנהג כמה וכמה נימוקים שכליים לשלילת הקנאה, עדיין הקנאה תבער בקרבנו, לפחות מדי פעם בפעם, ולא נוכל להיפטר ממנה לגמרי.

אין משמע מדברים אלו שעלינו להשלים עם הקנאה על שלל היבטיה, ואולי אף לטפח אותה, בהיותה חלק מהכוחות שנבראו בנו, אלא שבידינו לרכז את עוצמתה ולהפחית אותה ואת נזקיה, באמצעות תפילה על הדבר ובאמצעות התבוננות שכלית נכונה, המבוססת על תובנות שכבר למדנו: אין טעם לקנא באחרים ולהרגיש רע על שאיננו כמותם, שכן אף אחד מאתנו אינו 'פחות' מהאחרים אלא 'שונה', וכולנו שונים זה מזה. כשם ששלט של מזג שונה מנגן מוזיקה, אף ששניהם עשויים מחלקי פלסטיק ולוחות אלקטרוניים, מפני שלכל אחד מהם שימוש ויעוד שונה, כך אנו שונים זה מזה ואין טעם לרצות את הנתונים של הזולת, שהרי הם נועדו למילוי תפקידו בעולם ולא למילוי תפקידנו בעולם.

כשם שאיננו צריכים להרגיש נחותים מול אלו ש'יותר' מאתנו, מאחר שהם בסך הכול שונים מאתנו, כך אין שום הצדקה להתנאות על אלו ש'פחות' מאתנו ולהביט עליהם מלמעלה למטה. כולם אהובים, כולם ברורים, כולם גיבורים, כולם קדושים ומסרת כולם צריכה להיות לעשות באימה וביראה רצון קונם, כל אחד בדרכו ובהתאם למה שהועידו לו מן השמים.

כמה נעימים היו עשויים להיות חיינו, אילו היינו לומדים לקבל את עצמנו כפי שאנו ולהשלים עם החולשות שברא בנו ה'.

מי יכול למנות את מספרם של בעלי הכישרונות שכשלו ונפלו בדרך, רק מפני שלא השכילו ללכת בדרך המתאימה להם, וניסו לחקות אחרים או ללכת בדרך שאחרים הטיפו להם שבה עליהם ללכת. נימה של 'כזה ראה וקדש!' וניסיון לכפות על מישור דרך שהוא אינו מתחבר אליה, נועדו לכישלון מראש, ואז יוצאים קירחים מכאן ומכאן-את התפקיד המיוחד לא ממלאים, וגם את הדרך האחרת לא ממצים.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

הקב"ה לא עוזב אותך לעולם

הייתי עמך עד עתה ממש.

וזהו שמובא במדרש, שכאשר הבן הנשא על כתפי אביו שאל היכן אביו, השליכו אביו מכתפו ובא הכלב ונשכו, והסבה להנהגה זו, כדי שיתבונן הבן, איזו טפשות עלתה בלבי לשאל היכן אבי הלא הייתי על כתפיו, שמור מן הכלבים ומן כל החיות רעות, והנה עתה הנני זרוק לכלבים, ובזה יתחרט על סכלותו לחשב שאביו נטשו.

הקדוש ברוך הוא מיסר לאדם, כדי שיתבונן, הרי רגע קודם יסורים הללו היית שמור ומוגן, נשא על כתפי אביך שבשמים, והיך חשבת היכן הוא בשביל איזו צרה שנחתה עליך, ויגיע לזה כאשר יראה שהיסורים מתרבים עליו, ואז יבין היכן שאל אף הצרה שבאה עליו עתה - קודם לכן היה לפחות מוגן מצרות רבות אלו ומכללם מצרה זו שבאה עתה עליו.

ואם אדם זה לא ילמד לקח מיסורים הללו שבאו עליו, יגרור עליו עוד יסורים, והכל על מנת אותה סבה שיזכור שהנו על כתפי אביו עד אותם יסורים, וכן הלאה, ולכן זה הזכר שהנו על כתפי אביו - אין צורך לו ביסורים.

ולא עוד, אלא גם מאותם יסורים עצמם שפגעו באדם, ראה כמה רבים לבסוף נושעו מצרתם, נרפאו מחלים, יצאו מענים, ממאסרם וכיוצא, הרי שגם צרתם זו שבאה עליהם לא היתה אלא לזמן מה, להורות שאין הכונה ביסורים לאבדון אלא לתועלת, וכאשר רואה הבורא שנגמר התקון, מיד מרפא לאדם אחר שמלכתחלה היו היסורים רק לשם תקון.

וכמו שראינו גם בכללות בכל הגליות, גלות מצרים, גלות בבל ועוד שלבסוף נגאלנו לטוב, לישועה ולרחמים.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי
בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

פעם היה בן שכל מה שמבקש מאביו, אביו נותן לו, מבקש כל מיני מאכל - אביו נותן לו, כל מיני משקאות - נותן לו, כסף וזהב - נותן לו, שיצילו ממבקשי רעתו - מושיעו, ועוד כיוצא מעניק לבנו מתנות, מחלצו מצריו במסירות ובכל כחו.

פעם אחת בקש הבן מאביו "כוס מים", והתמהמה האב מלתן לו המים, והיה הבן צמא למים, שכח כל טובות אביו, והתבטא: כנראה שאבי עזבני ונטשני...

מה על בן זה לעשות במקרה כזה גם כאשר הנו צמא למאד למים? היה עליו לבקש ולהתחנן על המים, אולם מה עשה אותו הבן, מרידות ומחלוקות, כפר בכל טובות אביו, וטען לאביו, חבל שהכרתי אותך, הייתי מותר על כל טובותיך, אין רצוני לא ברך ולא בטובותיך... והוא שאמר ישראל כשצמאו למים (שם פסוק ג-ד) וילן העם על-משה, ויאמר: למה העליתנו ממצרים... ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה... עוד מעט וסקלונני, הגיעו למצב של לסקל את משה שליח ה' על כל טובות ה' שעשה עמהם.

ואדברא, זו הסבה להביא על האדם יסורים רבים ונוספים, כשהאדם לא עומד במבחן האמון שלו בה' אלקיו, וגם כאשר מסביבו אלפי נסים, ובגלל הסתר פנים כזה או כזה שנקלע אליו - מאבד את אמונו בה', ורואה בבורא כעוזב, נוטש, מפקיר, ונכנס לתחושה - היש ה' בקרבנו אם אין.

שזה ממש לראות את הקדוש ברוך הוא כבוגד מאהבתו.

מה עושה לו הקדוש ברוך הוא במצב כזה?

מסתיר פניו ממנו ביותר, כדי שיחוש היטב היכן היה עמו ה' עד עתה ונסתפק אם ה' עמו, וכאומר לו: אלפי טובות מסביבך, ואתה מסתפק אם אני אתך, אקח ממך כמה מהטובות שהיו לך עד עתה, כדי שתזכר שאכן

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

מקום מסודר לנשים

משודר בליין ובאתרנו Rabenu.co.il

מועבר בקול הלשון 03-6171111